

P.L. Travers

Mary Poppins

vertaald door Tiny Fisscher

met illustraties van Geertje Aalders

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

I
Oostenwind

Als je op zoek bent naar de Kersenboomlaan, ga dan naar het kruispunt en vraag de politieagent de weg. Hij zal zijn pet een beetje schuin zetten, peinzend op zijn hoofd krabben en daarna een kant op wijzen.

‘Eerste rechts,’ zal hij zeggen, ‘dan tweede links, meteen weer rechts en je bent er. Tot kijk!’

En ja hoor, als je zijn aanwijzingen opvolgt, kom je precies op de Kersenboomlaan uit.

Aan de ene kant zie je huizen, aan de andere kant het park, en daartussenin een rij wuivende kersenbomen. Als je vervolgens nummer zeventien zoekt – en daar is grote kans op, want over dat huis gaat dit boek tenslotte – zul je het meteen zien.

Om te beginnen is nummer zeventien het kleinste huis van de straat. Verder valt het op omdat het er nogal verwaarloosd uitziet en het wel een likje verf kan gebruiken. Maar meneer Banks, die er woont, had tegen mevrouw Banks gezegd dat het kiezen of delen was: of

een keurig opgeknapt en comfortabel huis, of vier kinderen. Allebei zat er niet in.

Mevrouw Banks had er even over nagedacht, maar ze had liever vier kinderen en die waren er intussen. Jane was de oudste, daarna kwam Michael, en als toetje kwam er nog een tweeling: John en Barbara. Dat was dat en Kersenboomlaan nummer zeventien werd hun nieuwe huis. Mevrouw Bril kookte voor ze, Ellen deed het huishouden en Robert Krek was er om gras te maaien, messen te slijpen en schoenen te poetsen – of zoals meneer Banks dat noemde: ‘zijn tijd en mijn geld te verspillen’.

Daarnaast was er natuurlijk nog het kindermisje Katie, maar die hoeft eigenlijk helemaal niet genoemd te worden, want op het moment dat dit verhaal begint, was zij net uit nummer zeventien vertrokken.

‘Ze is ’m gesmeerd zonder ook maar iets te zeggen,’ klaagde mevrouw Banks. ‘En nu?’

‘Zet een advertentie, schat,’ antwoordde meneer Banks, terwijl hij zijn schoenen aantrok. ‘Ik wou dat Robert Krek ’m zou smeren zonder iets te zeggen, want voor de zoveelste keer heeft hij maar één schoen ge-poetst. Ik sta straks voor aap.’

‘Alsof dat belangrijk is,’ snauwde mevrouw Banks. ‘Hoe moet ik de kwestie met Katie oplossen?’

‘Ik denk dat daar weinig aan op te lossen valt, lieverd,’ zei meneer Banks, ‘ze is immers weg. Maar als ik jou was – nou ja, dat ben ik niet, maar áls ik jou was – zou ik een advertentie in de krant zetten en daarin mede-

delen dat Jane, Michael, John en Barbara Banks, én hun moeder niet te vergeten, met onmiddellijke ingang en zo goedkoop mogelijk het beste kindermisje zoeken dat maar te vinden is. Dan zou ik wachten tot er een ellenlange rij kindermisjes voor de deur stond, vervolgens kwaad op ze worden omdat ze het verkeer hinderden, en dan zou ik ook nog eens de politieagent geld moeten betalen wegens overlast.’

Meneer Banks stond op.

‘Maar goed, ik ben jou niet en nu moet ik ervandoor. Oef, wat is het koud, het lijkt de Noordpool wel. Van welke kant komt de wind vandaag?’

Terwijl hij dat zei, stak hij zijn hoofd uit het raam en keek in de richting van het huis van admiraal Boem. Dat huis was het opzichtigste van de hele straat, want het leek op een schip, met een enorme vlaggenmast in de tuin en op het dak een vergulde weerhaan in de vorm van een zeekijker.

Snel trok meneer Banks zijn hoofd weer naar binnen.

‘Ha!’ riep hij. ‘De weerhaan wijst oostenwind aan. Dat dacht ik al, ik voel de kou in mijn botten, ik trek vandaag twee jassen aan.’ Hij gaf zijn vrouw een verstrooide zoen naast haar neus, stak zijn hand op naar de kinderen en vertrok naar de stad.

Nu moet je weten dat meneer Banks iedere dag naar de stad vertrok – behalve in het weekend, natuurlijk, en in de vakanties. Hij zat daar de hele dag op een grote stoel achter een enorm bureau geld te verdienen, en ’s avonds nam hij dat geld mee naar huis in een zwart

koffertje. Soms gaf hij er wat van aan Jane en Michael voor hun spaarpot, maar als hij niets kon missen, zei hij: 'De bank is omgevallen.' Waarmee hij bedoelde dat hij die dag niet genoeg geld verdiend had, want een bankgebouw kan natuurlijk niet zomaar letterlijk omvallen.

Afijn, meneer Banks vertrok dus met zijn koffertje en mevrouw Banks ging in de woonkamer zitten om brieven te schrijven naar kranten, waarin ze smeekte om een kindermisje, en wel onmiddellijk, want ze zat vreselijk omhoog.

In de tussentijd tuurden Jane en Michael in de kinderkamer uit het raam en waren benieuwd of hun volgende oppas al in aantocht was. Ze waren blij dat mevrouw Katie was opgehoepeld, want ze hadden haar altijd stom gevonden. Ze was oud en dik en ze stonk zuur. Alles zou beter zijn dan mevrouw Katie, en niet een beetje beter, maar heel veel beter.

Toen de dag bijna voorbij was en het buiten begon te schemeren, kwamen mevrouw Bril en Ellen boven om ze eten te brengen en om de tweeling in bad te doen. Na het eten gingen Jane en Michael weer voor het raam zitten om te kijken of meneer Banks er al aankwam, en om naar de oostenwind te luisteren die door de takken van de Kersenboomlaan floot. De bomen zelf zwiepten in de avondschemering heen en weer alsof het ze in de bol geslagen was en ze hun wortels uit de grond wilden dansen.

'Daar is ie!' riep Michael, terwijl hij naar een gestalte wees die tegen het hek aan bonsde.

Jane tuurde door de snel invallende duisternis naar buiten.

‘Dat is papa niet,’ zei ze. ‘Dat is heel iemand anders.’

Het was een vrouw, zagen ze nu. Heen en weer geslingerd door de wind probeerde ze het hek open te duwen. Met één hand hield ze haar hoed stevig vast en in haar andere hand droeg ze een tas. Maar toen gebeurde er iets wonderlijks: ze was het hek nog niet door of de wind leek haar in één keer op te tillen en naar de voordeur te waaien. Het leek wel of de wind haar eerst tegen het hek had geblazen, wachtte tot ze het had geopend, om haar vervolgens met tas en al tegen het huis aan te gooien. Op het moment dat ze neerkwam, klonk er een enorme bons. Het huis trilde ervan.

‘Wat raar, zoiets heb ik nog nooit gezien!’ riep Michael uit.

Jane trok hem aan zijn arm. ‘Kom, we gaan kijken wie het is.’

Samen holden ze de kinderkamer uit, naar de overloop. Boven aan het trapgat hadden ze altijd goed zicht op wat er beneden in de hal gebeurde. Ze zagen hoe hun moeder de deur opendeed, ze hoorden stemmen en toen liet ze de mevrouw binnen.

‘U zult merken dat het alleraardigste kinderen zijn die u helemaal geen last zullen bezorgen,’ zei mevrouw Banks op een toon alsof ze haar eigen woorden niet helemaal geloofde.

Michael gaf met zijn elleboog een flinke por in Jane’s ribben.

De bezoeker snoof, alsof zij er zelf ook niet veel van geloofde.

‘En wat betreft de referenties...’ vervolgde mevrouw Banks.

‘O, daar doe ik niet aan,’ onderbrak de vrouw haar.

Mevrouw Banks staaarde haar aan. ‘Ik dacht dat dat gebruikelijk was,’ zei ze.

‘Heel ouderwets,’ hoorde Jane en Michael de vrouw stellig zeggen. ‘Volkomen uit de tijd, vind ik.’

De kinderen hadden geen idee wat referenties waren, maar ze wisten wel dat hun moeder het vreselijk vond om ouderwets genoemd te worden.

‘Goed, dan maken we ons daar verder niet druk over,’ zei ze snel. ‘Ik vroeg het alleen omdat ú het misschien belangrijk vond. De kinderkamer is boven.’ Zonder één moment haar mond te houden, liep ze de vrouw voor naar de trap.

Intussen had ze helemaal niet in de gaten wat er achter haar gebeurde, maar Jane en Michael hadden er juist een geweldig uitzicht op. Want hoewel de bezoeker mevrouw Banks beleefd volgde, was dat niet op de gebruikelijke manier. Met haar grote tas stevig in haar handen, líép ze niet de trap op, maar glééd ze elegant over de trapleuning naar boven en kwam op hetzelfde moment op de overloop aan als mevrouw Banks.

Zoiets hadden Jane en Michael nog nooit gezien! Ja, wel naar beneden, dat hadden ze zelf vaak genoeg gedaan, maar naar boven? Nooit! Ze staarden de vreemde bezoeker nieuwsgierig aan.

‘Fijn, dat is dan geregeld,’ zei mevrouw Banks met een opgeluchte zucht.

‘Zeker,’ zei de vrouw. ‘Althans, als ik er óók voor voel.’ Ze snoot haar neus in een grote witte zakdoek.

Nu pas kreeg mevrouw Banks Jane en Michael in het oog. ‘Wat doen jullie hier? Afijn, dit is jullie nieuwe kindermevrouw, Mary Poppins. Jane, Michael, geef de mevrouw eens netjes een hand. En daar’ – ze ging haar voor naar de kinderkamer – ‘ligt de tweeling te slapen.’

Mary Poppins keek de kinderen strak aan, van de een naar de ander, alsof ze aan het dubben was of ze ermee door konden of niet.

‘Vindt u ons wat?’ durfde Michael te vragen.

‘Michael, niet zo brutaal,’ zei zijn moeder bestraffend.

Mary Poppins nam uitgebreid de tijd om de vier kinderen te bestuderen. Uiteindelijk, na een lange, luide snuif, waaruit je zou kunnen opmaken dat ze een beslissing genomen had, zei ze: ‘Ik doe het.’

‘Nou ja, zeg,’ zou mevrouw Banks later tegen haar man zeggen, ‘alsof ze ons een dienst bewees.’

Meneer Banks keek om het hoekje van zijn krant. ‘Misschien doet ze dat ook.’ En meteen verdween zijn hoofd weer achter het krantenpapier.

Toen mevrouw Banks weg was, stond Mary Poppins nog steeds roerloos op haar plek, haar handen gevouwen.

‘Hoe bent u hier gekomen?’ vroeg Jane voorzichtig.

‘Het leek wel alsof de wind u hiernaartoe blies.’

‘Dat klopt,’ antwoordde Mary Poppins kortaf. Ze wikkelde de sjaal van haar hals, zette haar hoed af en hing ze over een beddenspijl. Hoewel ze nog een paar keer snoof, leek het er niet op dat ze nog iets zou zeggen, en Jane hield wijselijk haar mond. Maar toen Mary Poppins bukte om haar tas uit te pakken, hield Michael het niet meer.

‘Wat een rare tas,’ zei hij, en hij voelde even aan de stof.

‘Tapijt,’ zei Mary Poppins. Ze stak een sleuteltje in het slot.

‘U bedoelt om tapijt in mee te nemen?’

‘Nee, ervan gemaakt.’

‘O,’ zei Michael, ‘ik snap het.’ Terwijl hij het eigenlijk helemaal niet snapte.

Intussen was de tas open en tot hun verbazing zagen Jane en Michael dat hij helemaal leeg was.

‘Huh?’ zei Jane. ‘Er zit niets in.’

‘Hoe bedoel je, niets?’ reageerde Mary Poppins beledigd. Ze rechtte haar rug. ‘Er zit niets in, ja hoor.’ Op hetzelfde moment haalde ze een gladgestreken wit schort uit de tas en deed dat voor. Vervolgens haalde ze er een stuk zeep uit, een tandenborstel, een pakje haarspelden, een flesje parfum, een opvouwbaar stoeltje en een doosje keelsnoepjes.

Jane en Michael staarden haar met open mond aan.

‘Maar ik heb het gezién,’ fluisterde Michael, ‘ik weet zeker dat die tas leeg was!’

‘Ssst,’ zei Jane.

Mary Poppins haalde een grote fles tevoorschijn. Op het etiket stond: ‘1 theelepel voor het slapengaan’. Om de hals van de fles hing een lepel aan een touwtje. Voorzichtig goot Mary Poppins er een donkerrode vloeistof in.

‘Is dat uw drankje?’ vroeg Michael nieuwsgierig.

‘Nee, het jouwe.’ Mary Poppins hield hem de lepel voor. Michael trok zijn neus op en begon tegen te stribelen.

‘Ik wil niet. Ik heb het niet nodig. Ik neem het niet!’

De ogen van Mary Poppins bleven strak op hem gericht en meteen kwam Michael erachter dat je haar onmogelijk kon aankijken zonder haar te gehoorzamen. Er kleefde iets heel vreemds en opmerkelijks aan haar – griezelig en opwindend tegelijk.

De lepel kwam dichterbij. Michael hield zijn adem in, sloot zijn ogen en nam een hap...

Het smaakte verrukkelijk! Hij draaide zijn tong erin rond, slikte door, en een gelukzalige glimlach gleed over zijn gezicht.

‘Aardbeienijs!’ riep hij verrukt. ‘Nog een beetje!’

Maar Mary Poppins, die nog net zo streng keek als daarnet, schonk een portie voor Jane in. Dit keer liep er een zilverachtige, groenig-gelige vloeistof in de lepel.

‘Limoenlimonade!’ riep Jane. Met een gelukzalig gezicht liet ze haar tong langs haar lippen glijden. Maar toen ze Mary Poppins naar de tweeling toe zag lopen, zei ze vlug: ‘O, nee,

alstublieft, zij zijn nog veel te klein, dat is niet goed voor ze. Alstublieft, niet doen!’

Mary Poppins trok zich er niets van aan, en na een waarschuwende, ijzige blik naar Jane, liep ze naar de le-dikantjes van de kleintjes en bracht de lepel naar Johns mond. Hij likte er verlekkerd van, en aan de druppels die op zijn slabbetje vielen, zagen Jane en Michael dat er dit keer melk uit de fles was gekomen. Daarna kreeg Barbara een slokje. Ze kirde van plezier en likte de lepel twee keer af.

Tot slot nam Mary Poppins zelf een lepel en dronk hem met een plechtig gezicht leeg.

‘Mm, rumpunch,’ zei ze. Ze smakte met haar lippen en deed de stop weer op de fles.

Met grote ogen van verbazing keken Jane en Michael toe. Maar veel tijd om zich van alles af te vragen kregen ze niet, want Mary Poppins plantte het wonderbaarlijke flesje op de schoorsteenmantel en zei: ‘Hup-hup, naar bed.’

Ze begon de kinderen uit te kleden en hoeveel moeite het mevrouw Katie altijd had gekost om alle knopen en haakjes los te krijgen: bij Mary Poppins leken ze als vanzelf los te vliegen.

Nog geen minuut later lagen ze onder de dekens en in het flauwe licht van het nachtlampje zagen ze hoe Mary Poppins de rest van haar tapijten tas uitpakte. Er kwamen zeven nachthemden uit, een paar halfhoge laarsjes, een dominospel, twee douchemutsen en een fotoalbum. Tot slot trok ze er een opvouwbaar kam-

peerbed uit, compleet met lakens en dekbed, en zette dat naast de ledikantjes van Barbara en John.

Jane en Michael keken met grote ogen toe. Ze snapten er niks van, maar ze begrepen wel dat er iets geweldigs aan het gebeuren was op Kersenboomlaan nummer zeventien.

Intussen had Mary Poppins een nachthemd over haar hoofd getrokken, en begon zich daaronder uit te kleden alsof het een omkleedtent was.

Michael, betoverd door dit vreemde, nieuwe schouwspel, kon zich niet langer inhouden.

‘Mary Poppins,’ zei hij. ‘Gaat u alstublieft nooit meer weg?’

Er kwam geen reactie van onder de nachtpon.

‘U gaat toch niet meer weg, hè?’ vroeg Michael nog eens.

Het hoofd van Mary Poppins kwam boven het nachthemd uit piepen. Ze keek hem dreigend aan. ‘Nog één woord uit die hoek en ik bel de politie.’

‘Ik bedoelde alleen maar dat ik hoopte dat u een tijdje blijft,’ reageerde Michael beduusd. Hij raakte helemaal in de war en hij voelde dat hij een rood hoofd kreeg.

Mary Poppins keek van hem naar Jane en weer terug, en snoof.

‘Ik blijf tot de wind van richting verandert,’ antwoordde ze kortaf. Toen knipte ze het nachtlampje uit en stapte in bed.

‘Dat is goed,’ zei Michael zachtjes, half tegen zichzelf en half tegen Jane. Maar Jane luisterde niet. Zij was al-

leen maar aan het nadenken over de wonderlijke dingen die er gebeurden...

Zo kwam Mary Poppins op Kersenboomlaan nummer zeventien te wonen. En hoewel iedereen stiekem wel eens terugverlangde naar de rustige, gewone dagen toen mevrouw Katie de boel bestierde, waren ze toch wel erg blij met Mary Poppins. Meneer Banks omdat ze uit zichzelf was gekomen en er geen verkeersopstopping was geweest en hij de politieagent dus geen geld had hoeven geven. Mevrouw Banks omdat ze nu tegen iedereen kon zeggen dat háár kindermevrouw zo modern was dat ze niet aan referenties deed. Mevrouw Brill en Ellen omdat ze de hele dag door kopjes thee konden drinken in de keuken en niet meer iedere dag het eten in de kinderkamer hoefden te regelen. En Robert Krek omdat Mary Poppins maar twee paar schoenen had en dat ze die nog zelf poetste ook.

Maar niemand had enig idee wat Mary Poppins er zelf allemaal van vond, want Mary Poppins vertelde nooit iets...